

vil kunne erhverve de nødvendige Kunnstaber, og det faameget mindre, som her ikke blot er Tale om den indenrigske Fart, men ogsaa om Fart paa Nord- og Østersøen. Naar et Skib kommer udenfor Skagen, vil en Mand ikke kunne vide, hvor han er, naar han ikke er istand til at beregne Skibets paagjældende Plads. Gaaende ud fra den Forudsætning kunde man sige: Vi vilde skjæle mellem to Slags Farter, mellem korte og lange Reiser, og ved de korte Reiser forstaae vi ikke blot den indenrigske Fart, men ogsaa Farten paa Nord- og Østersøen; for disse korte Reiser overlade vi nu til vedkommende Skipper og Kæder selv at tage vare paa Alting og at sørge for at faae dygtige Folk, og vi overlade dem at afgjøre, hvorvidt de kunne forsvare at udsætte Menneskers Liv paa Søen, saaledes som de selv finde for godt. Men naar Lovgivningen træder til og selv overtager Ansorgen for, at Menneskers Liv ikke udsættes paa en uhenigtsmæssig Maade for Fare paa Søen, da maa man efter min Anskuelse ikke lade sig nøie med, hvad her er foreslaaet.

Ordføreren: Jeg tror dog, at den ærede Rigsdagsmands Indbending heroer paa en Misforstaaelse. Søfartsbøgerne udstedes nemlig ikke af Skipperne. Det er Mønstringsbestyrrelsen i hver By, der skal holde nøie Regnskab med Sømandene om deres Farter, og som giver dem Attest for, at de have gjort faa mange Reiser, at de have fortjent sig Karakteren „Heelbefaren“. Til dette Endemaal skal enhver Sømand være forsynet med en Søfartsbog, hvori hans Reiser nøie anføres, og først efterat en Sømand har faret et vist Antal Reiser — der staaer i § 46 i Værnepligtsloven, at han i 36 Maanedes skal have faret tilhøjs og gjort de Reiser, som der nærmere ere beskrevne — først da har han erhvervet sig Karakteren „Heelbefaren“. Det heroer altsaa ikke paa Skipperne, men paa de Farter, Sømanden har gjort, at denne Karakter tillægges ham. I det han altsaa faaer Karakteren „Heelbefaren“, er det Beviis for, at han har erhvervet sig en vis Erfaring i Sømandsvæsenet, og det er denne Erfaring, Lovforslaget opstiller, som han maa have, før han

kan blive antaget som Bestemand. — Naar den ærede Taler fordrer, at en Bestemand idetmindste maa kunne navigere et Skib ved at tage Solhøiden, regne Beskiftet ud o. s. fr., da er det netop en Fordring herom, som Lovforslaget har modtaget i Folkethinget; thi medens vi her vedtage, at Matrosen kun skal have et Beviis for, at han havde den fornødne Indsigt og Erfaring til at være Bestemand, uden nærmere at bestemme Indsigtens Størrelse, saa indeholder Forslaget nu, at han skal ved Overhøring af idetmindste to Skipper, der jo selv ere Navigatører, godtgjøre, at han i sin Indsigt indehaver de Kunnstaber, som netop den ærede Landssthingsmand fordrer, at han skal have. Altsaa fra den ærede Landssthingsmands Standpunkt forekommer det mig, at Forslaget i Folkethinget har modtaget Forbedring. Jeg tilstaaer, og det har jeg ogsaa selv udtalt, at den Maade, hvorpaa Examen skeer, er mindre heldig; men i alt Fald er det dog saaledes muligt bedre, end om den slet ikke fandt Sted.

Wessely: Jeg skal blot bemærke, at jeg har holdt mig til Forslaget, som det foreligger. Naar der kun fordrer en Overhøring af idetmindste to Skipper, da er det just denne Attest, jeg anseer for ikke at være tilstrækkelig.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved Lovforslaget (see Anhang A., Spalte 1639—40), efterat dets § 1 var oplæst, vedtoges med 28 Stemmer mod 1.

Formanden: Loven vil nu blive tilfattet Konseilspræsidenten.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1266—67).

Intet Endringsforslag var fremkommet; Sagen i sin Heelhed fattes under Forhandling.